

(Visszaszámlálás)

[2011. február]

Negyventől visszafele kellene számolni az éveket.

Ha már az út fele elfogyott,
és ami előtted, már egyre kevesebb.

Harmincyolc, harminchét –
nem nézve már a kiürült pincét.

Harminchat, harmincöt –
újra jó, amit a tested kinőtt.

Harmincnégy, harminchárom –
reménykedve, várón.

Majd újra harmincévesen
állni távlatra éhesen.

Aztán huszonévesek lendületével
nézni farkasszemet minden múltó évvel;
belső iránytűvel az útvesztőkhöz érve,
rátalálni a kezdetek könnyűségére.

És a színek ízét érezni még,
bár odabent a fény lassan kiég.

És tizenéves hetykeséggel fogadni,
hogy már nincs tovább, és nem lehet maradni,
hogy csak ennyi lehet, csak ennyi volt,
ablaküvegen oszló párafolt.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Benő Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat